

Pasvalio rajono
Joniškėlio Gabrielės Petkevičaitės-Bitės vidurinė mokykla

Eglė Špokevičiūtė
11a klasės mokinė

Apsakymai

Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui

Konsultavo mokytoja Laima Vaitkevičienė

Joniškėlis
2007

Dovana

Mažas berniukas slinko purvina gatve. Eidamas vilko kojas. Šiandien jo gimimo diena, o pasveikinti jį tesugebėjo močiutė, nupirkdama varganą maišelį saldainių. „Juk gimimo diena ypatinga,“ – kartodavo jam senelis. Deja, dabar jis jau miręs. Nelaimė jį ištiko prieš vienus metus, kai Lukui dar buvo penkeri. Jo tėtis, senelio sūnus, vos suduria galą su galu (taip sako Lukui mama), todėl gimtadienio dovanos jis turėsias palaukti. Berniukui tai nėra itin svarbu, dovana bus ar ne – jam vis tiek. Jis ieško kažko kito. Kažko ypatingo. Jam įdomu, ką gi senelis turėjo omenyje.

Staiga iš už gatvėje stūksančio pastato išnyra mergaitė, vedina šuniuku. Šuniukas didelėm rudom akim, kurios lyg ir per didelės tokiam mažam mažam padarėliui. Jose spindi nesuprantamos kibirkštėlės. Jo kailiukas rudas ir lygus, matosi, gerai prižiūrimas. Deja, mergaitė visiškai priešinga savo gyvulėliui. Mažos liūdnos akytės, galva aprišta niūria, pilka skarele. Rankelės atrodo tokios silpnos, jog stebėtina, kad išlaiko pavadėlį su tokiu judriu padarėliu. Jos rūbai tokie pat niūrūs kaip ir skarelė: juodos kelnės (pagal išvaizdą gana brangios) ir rudas megztinukas. Beje, pastarasis – vienintelis panašumas tarp šeimininkės ir gyvulėlio. Bet šuniuką ir mergaitę tartum rišo ypatinga gija. Ne, ne pavadėlis, tai buvo kažkas neįprasto. Šiluma sklido nuo jų abiejų.

Lukas gana smarkiai bumbtelėjo į mergaitę. Susitrenkė.

– Atsiprašau! – išsigandęs šūktelėjo. Jo mintys buvo išblaškytos.

– Nieko tokio... – ramiu tonu atsakė mergaitė. – Viskas gerai.

Nuleidusi galva, skubiu žingsniu ji nužingsniavo ta pačia purvina gatve.

Mažasis Lukas slinko toliau. Į namus.

Sunkiai lenkdamas varganą rankeną Lukas žengė į vidų. Širdyje vis dar tikėdamas surasti. „O gal..?“ Bet namie virė įprastas gyvenimas: mama tarškino puodus, tėvas ją tildė, nes per triukšmą negirdėjo radijo, lovytėje miegojo mažoji Luko sesutė. Berniukas pribėgo prie tėvelio ir jį stipriai apkabino, po to prie mamos. Parėjus mažajam, namai tarsi atgijo.

Tėtis išėjo į kiemą parūkyti. Lukui tai labai nepatikdavo, jis žinojo, kuo baigiasi šis įprotis, bet visi jo bandymai (pradedant mandagiais, baigiant isteriškais) atkalbėti tėtį nuo šio įpročio baigdavosi jo tupėjimu kampe. O tai daryti tekdavo gana dažnai, nes ir mama buvo linkusi į rūkymą. Lukui kartais būdavo keista, jis vis klausdavo kunigo bažnyčioje: „Kodėl mano tėvai tokie kvaili?“. Deja, kunigas jam liepdavo nustoti piktžodžiauti ir prie įprastų maldelių dar pridėdavo porą „už nuodėmę“.

Staiga prie pat laukųjų durų pasigirdo šuns lojimas! Lukas negalėjo tuo patikėti! Širdis vis stipriau plakė..., rodos, iššoks iš krūtinės. Plačiai prasivėrusios durys išsklaidė visus rūkus. Tėtis stovėjo rankoje laikydamas pavadėlį. Pavadėlį su šunimi. Mergaitės šunimi. Lukas smarkiai sutriko, nežinojo, ką daryti. Bet jam ir nereikėjo, už jį padarė mama:

– Kas gi čia? – nustebusi riktėlėjo ji.

– Dovana! Nupirkau tau šuniuką, Lukai! Argi nesidžiaugsi? Ateik, paliesk jį. Nestovėk ten toks priblokštas! – pakiliai šaukė jis. Rodos, norėdamas, jog visi kaimynai išgirstų šią naujieną.

– Tai bent staigmena, Tomai... Nesitikėjau to iš tavęs, – sužavėta suokė mama.

O Lukas stovėjo ir netikėjo nei savo akimis, nei širdimi. Juk tai mergaitės šuniukas. O mano tėvas jį man nupirko? Lukas nesuprato. Sutriko.

– Aš einu... Pavedžiosiu jį, – tarė sausai. Lėtai žengė tėvo link ir paėmė pavadėlį, kurio gale nenustygo vietoje mažasis padarėlis. Lukas išėjo. Tėvai dar ilgai apie šią sceną kalbėjo, dar ilgai galvojo. Bet tėvas niekada neprisipažino, jog šuniuką rado risnojantį šalta gatvele. O mama amžinai tikėjo juo.

Luko galvoje dūzgė šimtai minčių. Ką jis dabar turėtų daryti? Juk jau naktis. Jis norėjo susirasti ir atiduoti mergaitei šuniuką, bijojo, jog be jo mergaitė bus liūdna liūdna... Bet kartu suprato, kad nežino, nei kas ta mergaitė, nei kur jos ieškoti. Lukas jautėsi beviltiškai. Tėvas tikriausiai rado šuniuką. Ir tenorėjo savo sūnų pradžiuginti. Lukas neturėjo teisės grįžti be šuniuko! Bet mergaitė...ta liūdnoji mergaitė, kurios silpnos rankos taip meiliai laikė šunyti, tikriausiai dabar verkia stipriai apsikabinus mamą, nes pametė savo gyvulėlį. Ne, reikia šuniuką atiduoti šeimnininkui. Tuojau pat. Lukas skubėjo ten, kur pirmąsyk matė mergaitę. Purvinoji gatvė tamsoje atrodė dar tamsesnė ir purvinesnė. Buvo baugu. Bet Lukas buvo drąsus vyras. Tai kartodavo jam senelis. Lukas labai mylėjo savo senelį, bet dabar senelis toli. Danguje. Jis angelas. „Aš irgi noriu būti angelu, kartu su seneliu skraidytumėm aukštai danguje ir stebėtumėm mamą su tėčiu iš viršaus...“ – svajodavo berniukas. Šią jo svajonę žinojo visi, pradedant tėvais, baigiant parapijos kunigu. Lukas paspartino žingsnį – į žemę atkulniuoja tamsi naktis, reikia paskubėti.

Lukas tartum jautė iš šuniuko sklindančias šilumos kibirkštis. Jis jautėsi laimingas eidamas šia gatve nebe vienas. Jis su šunimi. Aplinkiniai praeidami vis dirsčiojo į padarėlį ir į šeimnininką... Vienas kitas mesteldavo pastabėlę: „Ach, koks gražus gyvulėlis.“ Lukas jautėsi gerai, tartum tie žodžiai būtų skirti jam. Bet reikia atsipeikėti, reikia surasti mergaitę..

Užsigalvojęs Lukas žengė į gatvę. Žviegiančios automobilio padangos, ryškios, spiginančios šviesos, skaudus smūgis.

Susirūpinę savo reikalais aplinkiniai skubėjo gatve, tarsi nieko nebūtų įvykę. Vos vienas kitas pribėgo prie vaiko. Kažkuris iš žmonių iškvietė greitąją, bet visiems buvo aišku, jog jau vėlu... Pro šalį einanti vaikėzų gauja pastebėjo įvykį. Juos sudomino. Sudomino vargšas šuniukas, šlubčiojantis į tamsą. Vienas iš gaujos griebė už pavadėlio ir pradėjo bėgti. Bėgti.

Šviečiantis ryškus tunelis. Aplinkui vien šviesa..., tokia šildanti ir artima. Gera jame. Esi tartum po vandeniui, tartum skraidai. Jauti tai, ką užmiršai ar negalėjai pajauti. Tvirtas, plačiapetis vyriškis lėtai žingsniuoja į priekį. Jo veide

retkarčiais šmėkšteli šypsena. Tvirtoje rankoje jis laiko mažo vaiko rankelę... Vaikas susidomėjęs dairosi aplinkui, bet sukaupti dėmesio jam neleidžia nenustygstantis vietoje šuniukas.

– Skrisim?

– Būtinai...

Šypsena

Tu sparčiai tolai palikdamas man visišką tuštumą. Mus skyrė nebe metrai, mus skyrė praraja. Tokia pilkai karšta..., tokia neaprepiama nei mintim, nei jausmais.

– Kas tau, Erikai? Kas gi nepatinka, vėpla tu?! – spaudė man į veidą Tomas, klasės „didvyris“. Aš jau norėjau žiotis ir jį apdovanoti neblogų žodžių kruša, bet to neprireikė. Valdas, geriausias mano draugas, šyptelėjo ir šiltai žvelgdamas į mane, lyg norėdamas pasakyt „Aš sutvarkysiu“, tyliai tarė:

– Kažką girdėjau..?

Mano veidą tarsi nutvieskė iš po šalto debesies kyštelėjusi galvą saulė... Buvo malonu stebėti persigandusį Tomo veidą. Jo greitai bėgiojančios akys vertė šypsotis.

– Kažkas tave kalbino, Erikai? – kreipėsi Valdas į mane.

Mėgaudamasis akimirka žvelgiau į klasės „didvyriuką“ ir stengiausi sugauti jo bėgiojančias akis. Staiga nerangiai atsistojęs jis išėjo iš kabineto. Klasė tylėjo. Aš šypsojau.

– Kietai tu ten pavarei, – gurkšnodamas šaltą alų tariau. – Nesitikėjau to iš tavęs.

– Ką tu... – šypsojosi Valdas.

Eilinis penktadienis. Eilinės išgertuvės. Aš, Valdas, Rimas ir dar pora nereikšmingų draugelių gerėm miesto centre. Kultūros namuose vyko šokiai, bet jie niekada mūsų iš tikrųjų nedomino. Geriau pabūdavom savoje kompanijoje, pasilinksmindavome, pas merginas nuvažiuodavom. Žodžiu, mūsų chebra. Aš ir Valdas buvom geriausi draugai, nors daug kas į tai žiūrėdavo nepatikliai. Paprastai, kad žmogum pasitikėtum, kad juo tikėtum (ir taip toliau tie mergaitiški sapaliojimai), turi praeiti daug laiko. O mes su Valdu susipažinom prieš gerą mėnesį. Aš buvau atkeltas iš kitos mokyklos. Bet tas mėnuo man buvo pats fantastiškiausias gyvenime. Tokio draugo nesu turėjęs. Kiekvienąsyk, kai tik mane ištikdavo bėda, Valdas ją neprašomas paversdavo niekais. Su Valdu ne tik pasilinksmint buvo galima, bet ir pakalbėt, pakalbėt iš širdies. Akimirkos lėkdavo nepastebimai, net laikas tapo mano draugu.

Paprastai laikas slinkdavo gana greitai, net nespėdavai gerai atsipalaiduoti ir žiūrėti jau paryčiai ir reikia judėti namo. Bet šįkart viskas vyko šiek tiek kitaip. Laikrodis lyg kažko tykodamas, bijodamas būsiančių akimirkų nenoromis tiksėjo... Nebuvo dar nė vidurnakčio. Keista buvo ir tai, jog dažnai mes nutildavome, lyg ką tik susipažinę ir neturintys ką vienas kitam pasakyti vaikai. Kažkodėl man ta tyla buvo maloni.

Centre nebuvo žmonių, buvom tik mes. Rimas kas porą minučių užsirūkydavo, tai mane nervindavo, bet nesakydavau niekam nė žodžio. Rimas buvo ne iš kelmo spirtas, sportininkas, net Valdas kartais prieš jį nutildavo. Bet kas svarbiausia, jis visada išlikdavo ramus ir išmintingas, kad ir kokia absurdiška būtų situacija.

Staiga apakino atvažiuojančios mašinos šviesos. Viskas vyko gana greitai, jaučiu, jog nė vienas nespėjome dorai suvokti. Iš staigiai sustojusios mašinos išsoko šeši drambloti vaikinai. Nebuvo žodžių, nebuvo paaiškinimo, buvo tik greiti veiksmai. Greiti ir nesuprantami. Vaikinai puolė kumščiais Valdą. Lyg sulėtintam filmo kadre regėjau varvantį jo lygiu veidu kraują. Jis lėta, lėta srovele skynėsi kelią šioje erdvėje. Aš buvau sustingęs. Aplink vyko kažkas, bet aš tame nedalyvavau. Mano draugai mušėsi, visi ligi vieno gynė Valdą. Visi. Net Linas, tas mažius, kurio net vardo gerai prisimint nesugebėdavau, net ir jis gulėjo parbloktas stipraus smūgio. Vienintelio Rimo smūgiai buvo čia naudingi. Valdas prieš tris.

– Pulk aną, išsižiojusį! – vienas iš mašinoje buvusiųjų riktelėjo savo draugeliui. Keista, bet į tai sureagavau taip staigiai, kaip pats nesitikėjau. Aš puoliau bėgti.

Bėgau neatsisukdamas. Bėgau greitai. Niekada gyvenime nebuvo taip bėgęs. Galvoje nebuvo nė vienos minties... Tuščia. Aš tik bėgau... Jaučiau šiltą srovelę tekant kojomis. Nieko negalvojau. Bėgau. Netoli Rimo namų sustojau. Į galvą pradėjo muštis įvairiausios mintys. Puoliau vėl bėgti, negalėjau galvoti, per sunku. Bėgau lyg norėdamas pabėgti nuo tos akimirkos, kai turėsiu suvokti, ką padariau. O suvokti turėjau. Įvirtęs į savo kambarį kritau ant lovos.

Draugas?

Bailys..?

Žmogus?!

Rytą šią naujieną žinojo visas miestas. Visi iki vieno kalbėjo, kad Valda, na, tą boksinkiną, sumušė ir išvežė į ligoninę. Trys lūžiai. Veidas sumaitotas neatpažįstamai. Visi kalbėjo. Viską žinojo. Manęs toje istorijoje nebuvo. Buvo žinomos visos smulkmenos, visos! O manęs nebuvo! O manęs nebuvo! O manęs nebuvo!

Ligoninėje jo nelankiau. Negalėjau.

– Kokia pamoka?

– Net neįsivaizduoju... – šypsodamasi sušnibždėjo Skaistė.

– Baik juokus! – sušukau. Skaistės akys sužibo lyg mažo vaiko, pamačiusio ilgai ieškotą paslėptą saldainį.

– Valdai!.. – šaukdama puolė ji man kažkur už nugaros. Aš nesugebėjau atsisukti.

– Sveikute, mažule, – šelmiškai tarė Valdas.

Skaistė krykštaudama ir tempdamasi Valdą už rankos pribėgo prie manęs.

– Erikai, žiūrėk! Erikai, Valdas... – su ašaromis akyse rėkė ji.

Pakėliau tokią sunkią sunkią galvą aukštyn, pažvelgiau. Tuščia. Nei neapykantos, nei pagiežos ar pykčio jo akyse nėra. Pats baisiausias dalykas – tuščia.

– Mums reikia pasišnekėti... – išspaudžiau.

– Apie ką? – linksmai tarė jis.

– Na.. Apie tą naktį..

– A. Ir ką? – vis dar nerūpestingai pliauškę jis.

– Gal pakalbam dviese?

Skaistė, supratusi, koks reikalas, tyliai pasišalino. Valdas tylėjo, surimtėjo.

– Klausyk, aš... atsiprašau. Na, žinai... pasielgiau...

– Gerai, – šaltokai nukirto jis.

– Aš tikras bailys... Nesugebėjau net pajudėti...

– Mhm.

– Tai draugai?

Valdas pradėjo juoktis, bet taip garsiai ir taip nuoširdžiai, kad širdy paliko gera. Visi aplinkiniai tai pastebėjo. Du geri draugai... Atsimenu, kai Valdas taip juokdavosi prieš tai. Tas akimirkas, kai jo juokas patikindavo, jog aš saugus. Jis mane nuramindavo. Bet Valdas apsisuko ir nužingsniavo. Tolo ir tolo...

Tu sparčiai tolai palikdamas man visišką tuštumą. Mus skyrė nebe metrai, mus skyrė praraja. Tokia pilkai karšta, tokia neaprepiama nei mintim, nei jausmais.

Laivas

Tėtis išplaukė į tolimą kelią. Medinis laivas tolo pakėlęs bures. Tolo pamažu virsdamas šešėliu. Denyje vis dar matėme Jį stovint, bet Jis žiūrėjo į platųjį kelią, o ne atgal, ne į mus. Mes jo sugražinti negalim, šauksmą praryja jūra. Sugrįžti gali tik jis pats, bet tėtis nežino, kaip mums jo reikia..., bet jis parplauks, pamatysi. „Prisiekiu,“ – kartoja man mama. Kartoja, kai verkiu, kartoja, kai klausiu. Ji kuria šią istoriją jau penkerius metus. Kai man buvo aštuoneri, istorija buvo dar gana trumpa, bet penkeri metai padarė savo. Kasmets skausmas ir sielvartas ją vertė vis labiau svajoti.

Mano mama lyg vaikas, maža mergaitė, kurią reikia saugoti ir ginti. Aš vienintelis jos sūnus.

Tėvas niekur neišplaukė. Jis kiekvieną dieną šmėkščioja akyse lyg piktoji dvasia. Praeidamas stumteli ar mesteli kokią frazę, kuri sminga tiesiai ten, kur yra taikoma. Į širdį. Ir nieku gyvu nebandyk atsikirsti. Jis čia valdovas. Ne tu. Ir jei tai reiks įrodyti – bus padaryta. Kumščiais. Jis mušdavo taip, kad neliktų aiškių žymių. Kad tu būtum pažemintas ir sugniuždytas, be įrodymų. Juk jis čia šeimos galva. Jis „užkala“ pinigų.

Jaučiuosi tartum visas pasaulis, net pats Dievas savo bėdas būtų sukrovęs man. Bandau apie tai išsipasakot, bet vos pravėrus burną žodžiai nenori išeiti. Lieka manyje. Esu vienas. Ir tenka tai pripažinti. Esu visiškai vienas.

Po treniruotės visada skubu namo.. Bijau laiko, kai mama lieka viena. Viena su tėčiu. Einu ir žvelgiu į gatvės žibintus. Rodos, jau dvidešimt keturi. Ne, dvidešimt trys – per klaidą priskaičiavau stulpą. Dar devyni ir aš vėl Jo namuose.

Dangus raudonas lyg iš liūdno rudeninio atviruko. Vis artyn ir artyn, ir niekada niekas neatsakys kodėl. Žengiu pro duris. Keista. Tylu. Bet šis jausmas – akimirkos apgaulė. Pasigirsta rauda. Pirštų galais slenku ranka liesdamas sieną. Suklupusi prie kriauklės mama lėtai pakelia ašarotą veidą. Pastebiu jos suplėšytus drabužius, ji tokia silpna...

– Išplaukė... – pradeda ji.

– Mama! Nereikia šito! – pertraukdamas ją sušunku aš. – Nereikia...

Puolu prie jos ir apsikabinęs verkiu. Ji šnibžda man į ausį savo istoriją. Kiekvienas žodis įsirėžęs atmintyje. Girdėdamas besidaužančią mamos širdį šalia jaučiuosi toks menkas šliužas, toks, kurio ji turėtų gėdytis.

Žinojau tik aš. Manęs jis niekada neliesdavo. Jei kas nors apie tai išgirstų, jis grasino ją nušauti.

Stiprus smūgis į laukujes duris. Tėvas. Jo žingsniai artėjo. Stipriau apkabinau mamą, ji apkabino mane. Bet viskas veltui. Ir aš tai žinojau. Atplėšęs mamą metė ją į kitą kambarį. Metė. Puoliau viršun. Jo akyse šmėžavo pasitenkinimas. Griebęs mane šveitė tolėliau į kampa, užrakino. Girdėjau jos šauksmą. Jos verksmą. Net maniau girdintis kvėpavimą...

Juk jis čia šeiminkas...

Pradingusi upė

Šalta žiema be sniego. Viskas aplinkui pilka. Nebeturite jūs spalvų. Galvoje lieka stumdytis tik šaltos mintys. Šaltos kaip žiema be sniego. Pasakykit man, kur dingo jūsų spalvos? Kur dingo jūsų šiluma? Rodos, jūsų nepažįstu. O galbūt nepažinojau. Štai stoviu viena plynam lauke, žvelgiu į pavargusią upę ir klausiu. Kodėl?

– Nebėkit taip greitai! Nepaveju... – stebėdama stringalviais lekiančius vaikaičius šaukia močiutė.

– Paskubėk, saulė vėl gali užlįsti už to debesėlio! – juokdamasi atsakau aš.

Ir lekiam. Lekiam su vėju prie mėlynosios upės. Aš, mano broliukas ir močiutė. Komanda. Šlapia nuo rasos žolė slapta kutena basas kojas.

Tikslas pasiektas. Ji mėlyna tartum dangus, galgi net mėlynesnė. Rodos, imi ir neri ne į vandenį, o į debesis. Plaukiojam lyg danguje... Mes angelai. Taip sakydavo mums močiutė. Mes maži geri angelai.

– Dink iš kambario, tavosios nuomonės čia niekas nebeklausia! – surinka tėtis.

– Močiute? – klausiu aš gulėdama ant permirkusio rankšluosčio.

– Ką? Ko pageidauji?

– Kodėl šios ožkos vardas Matilda?

– Pati jį išsirinko...

– Nemeluok, močiut, aš juk nebe vaikas! – juokiuosi.

– Tu dar vaikas, mažoji mergyt...

– Mažvaikė! Štai aš jau koks vyras! – surinka brolis, ir visi pradeda juoktis.

Kodėl net čia manęs nebelaukia? Jaučiu tik šaltį... Tik vėją, kuris vienu ypu nupučia visus prisiminimus. Užtemo upė, tapo pilka pilka... Lyg kas joje būtų plovęs savo nuodėmes. Savo neapykantą.

– Matai ką pridirbai? Mama verkia dėl tavęs! – pati laikydama ašaras šaukia teta.

– Nagi, padainuojam! – entuziastingai užveda močiutė.

Ir mes dainuojam. Dainuojam garsiai, kad girdėtų visi. Net karvės, mūkiančios kitoje upės pusėje, rodos, nutyla, kad pasiklausytų mūsų dainos. Gera... Dainuojam su dangum, su saule ir upeliu... Dainuoju!

– Jūs nesuprantat...

– Čia tu nesupranti! – nutildo mane... močiutė.

Penktadienis

Pagalčiau namo. Tas varginantis darbas. Kiekvieną dieną tas pats. Viskas tapo taip monotoniška ir sunku. Nebedžiugina net namuose laukiantis vyras ir vaikai. Kartais tiesiog norisi išnykti. Bet negalima. Tykus vakaras, kurį drumsčia tik mano seno dviračio girgždėjimas. Seniai jau vyro prašau sutvarkyti, bet jis vis neturi laiko... Vis skuba, dirba. Dėl vaikų. Reikia tenkintis tuo, ką turiu. Juk ne mano poreikiai yra svarbiausi...

Būrelis paauglių. Įprasta. Juk penktadienis. Kiekvieną penktadienį matau juos. Kartais užkalbina, paklausia, kur riedu, juokais palinki gero kelio. Bet retai. Dažniausiai pravažiuoju kaip pro nepažįstamus. Aš su savo gyvenimu. Jie su savuoju.

Mačiau, kad moteris riedėjo lėtai. Girgždėjo dviratis. Ji artėjo. Staiga ėmė dėtis keisti dalykai: dviratis, rodės, nebeklausė savo šeiminkės. Vinguriavo gatve. Smūgis. Krisdama ji nevalingai riktelėjo. Smarkiai trenkėsi keliais į šaligatvį. Deja, tai nebuvo viskas. Viena koja liko įstrigusi dviračio pedaluose, tai neleido jai išlaikyti pusiausvyros ir moteris krito veidu žemėn.

Gatve nuaidėjo šaižus juokas.

Vėpla.

Girtuoklė.

Geras, mano trimetė sesuo geriau važinėja...

Mėmė.

Nevykėlė.

Ir iš kur tokių bobų atsiranda?

Negaliu, tuoj mirsiu iš juoko.

Cha, cha...

Moteris lėtai pakilo. Drebančiomis rankomis suėmė dviratį. Nebesėdo. Kuo tvirtesniu žingsniu stengėsi judėti toliau. Savu keliu. Galbūt mačiau jos veide ašaras. Bet tik galbūt.

Aš juokiausi.

Medis

Vienišas medis stūkso mano sode. Jo šakos jau pradėjusios džiūti, bet jis vis dar atrodo tvirtas ir nepalaužiamas. Nesėdžiu aš po juo, kai man sunku. Nesėdžiu ir kai džiugu. Bet jis man artimas. Nesipriešinu, kai tėvas žada jį nupjauti. Nedrausminu, kai brolis su draugais laužo jo šakas. Bet jį branginu. Gal ir keista, gal nesuprantama, bet jis vienintelis mano draugas. Pamačiusi dar vieną nulaužtą ar bepradedančią džiūti šaką atsidūstu. Bet niekada neverkiu.

Šypsaisi. Gera žinot, jog šypsaisi mane išvydęs. Širdis suvirpa nuo tavo balso. Juk retai jį girdžiu. Tu turi merginą, o aš tau... Nežinau. Gera būti su tavimi, žvelgti į šiltas akis. Apie nieką daugiau negalvoju, visada tau sakau, ką jaučiu. Kartuju ir kartuju tau tai, lyg tikėdamasi, jog pagaliau suprasi, kad žaidimas seniai baigėsi. Bet tu manęs negirdi. Nebylus šauksmas išnyksta tyloj. Gyvename toliau. Aš. Tu. Seku lyg prirakinta sunkiomis minčių grandinėmis tau iš paskos. Niekada nekaltinau tavęs, elgdavausi ir elgiuosi atsargiai, lyg bijodama pati nutrūkti. Mano gyvenimas tik kažkieno gyvenimo dalis...

Iš manęs pasiimdavai tiek, kiek tau to reikėjo. Neduodavai nieko. O aš su viskuo sutikau. Klysti, nebuvau akla. Priešingai, mačiau per daug. Aš buvau laiminga šalia tavęs. Tavo švelnūs bučiniai iškeldavo mane iš tamsių jūros gelmių į šviesą. Rankos svaigino, šiluma vertė visą kūną drebėti. Likusi viena išdidžiai leisdavau ašaroms džiūti.

– Nukirtau tą sutrūnijusį medį, – taria tėvas valgydamas vakarienę. Niekam tai įspūdžio nepalieka. Lyg tie žodžiai tebūtų man skirti. Virpėdama pakilau nuo kėdės ir tyliai atsiprašiusi nuėjau į savo kambarį. SMS. Jis. „Atleisk, mergyt, bet manau, jog laikas viską baigti. Tu žinai, aš ją myliu ir nenoriu prarasti. Sudie.“ Aš neverkiau.

12 aukštas.

Praviras langas.

Ir vėjas. Vėjas, švelniai glostantis merginos plaukus. Merginos, miegančios ant asfalto...

Akimis sekiau paskutinius dienoraščio žodžius. Mano rankose švelniai gulė senas ir skausmingas prisiminimas. Tiek kartų laikiau jį virš ugnies, bet nesugebėdavau įmesti. Tiek kartų jį slėpiau, bet paskui ieškodavau. Aš gyvenu. Gyvenimo žodžiais neperteiksi. Nepaaiškinsi.

Staiga iš viršaus pasigirsta vaiko verksmas. Moteris palengva atsikelia, padeda sąsiuvinį į stalčių ir užrakina. Motina lipa laiptais aukštyn...